

A N N E

Vacanțe pe Insulă

ISBN 978-606-8195-95-7

L.M. MONTGOMERY

vol. 6

A N N E

Vacanțe pe Insulă

Traducător — Cristian Imbrea

PREȘANIA

CAPITOLUL 19 Un scurt răgaz

– Când mă gândesc că am făcut douăzeci de ani, iar anii de adolescență s-au dus și nu se mai întorc vreodată..., zise Anne, care ședea ghemuită pe carpeta din fața șemineului cu Rusty în poale, către mătușa Jamesina care citea în scaunul ei preferat.

Erau singure în salon. Stella și Priscilla plecaseră la o sedință a comitetului, iar Phil era sus, dichisindu-se pentru o petrecere.

– Cred că îți cam pare rău, zise mătușa Jamesina. Adolescența e o perioadă așa de frumoasă din viață! Mă bucur că eu n-am depășit-o încă.

Anne râse.

– Matala nu o vei depăși niciodată, mătușică. Vei avea optsprezece ani și când ar trebui să ai o sută. Într-adevăr, îmi pare rău și sunt și puțin dezamăgită. Domnișoara Stacy mi-a spus

demult că atunci când vom avea douăzeci de ani caracterul nostru va fi deja format, în bine sau în rău. Eu nu simt că al meu este ceea ce ar trebui să fie. Are cam multe fisuri.

– Așa e cu toată lumea, zise mătușa Jamesina plină de veselie. Al meu e crăpat în sute de locuri. Domnișoara Stacy voia mai degrabă să spună că atunci când vei avea douăzeci de ani, caracterul tău va fi înclinat într-o direcție sau alta și va continua să se dezvolte pe aceeași linie. Nu-ți face griji de asta, Anne! Tu fă-ți datoria față de Dumnezeu, de aproapele tău și de tine însăși, și bucură-te de viață! Asta e filosofia mea și a funcționat mereu destul de bine. Unde pleacă Phil în seara asta?

– Se duce la o serată dansantă și se îmbracă cu o rochie superbă de mătase galben-crem, cu dantelă fină. Se potrivește de minune cu tenul ei bronzat.

– Ce cuvinte fermecate, *mătase* și *dantelă*, nu-i așa? zise mătușa Jamesina. Numai cât le-aud și-mi vine s-o iau din loc să merg și eu la dans. Și *mătase galbenă*. Te duce cu gândul la o rochie croită din raze de soare. Dintotdeauna mi-am dorit o rochie din mătase galbenă, dar mai întâi mama, apoi soțul meu nici n-au vrut să audă. Primul lucru pe care am să-l fac când ajung în Rai e să-mi fac rost de o rochie de mătase galbenă.

În timp ce Anne se prăpădea de râs, Phil coborî, învăluită într-o aureolă de glorie,¹ și se analiză grijulie în oglinda mare și ovală din perete.

– O oglindă care te face frumoasă stimulează sinceritatea, zise ea. Cea din camera mea mă arată cam palidă, cu siguranță. Arăt bine, Anne?

– Știi cât ești de frumoasă, Phil? întrebă Anne plină de o sinceră admirație.

– Sigur că știu. De ce crezi că există oglinzile și bărbații? Dar eu nu la asta mă refeream. Îmi stă bine bluza la spate? Fusta e cumva boțită? Și trandafirul ăsta, n-ar sta mai bine puțin mai jos? Mă tem că e prea sus... Mi-e să nu pară că stau înclinată. Dar nu suport să mă gâdile ceva în ureche.

– Totul e cum nu se poate mai bine, iar gropița din obraji e o minune.

– Anne, cel mai mult îmi place la tine că ești plină de mărinimie. Nu e pic de invidie în tine.

– Și de ce-ar fi invidioasă? întrebă mătușa Jamesina. Poate că nu arată ea chiar așa de bine ca tine, dar are un nas mult mai frumos.

– Știu, recunosc Phil.

¹ Autoarea parafrizează un vers din poemul „Odă înțelegerii nemuririi din amintirile fragedei copilării,” de William Wordsworth.

– Nasul a fost întotdeauna mângâierea mea, mărturisi Anne.

– Și-mi place și cum îți vine părul pe frunte, Anne. Și cârlionțul ăla mic, care pare mereu că stă să cadă, dar nu cade niciodată, e de-a dreptul delicios. Cât despre nasuri, al meu e un motiv serios de îngrijorare. Știu că până fac patruzeci de ani va fi în stilul Byrne. Tu cum crezi că voi arăta la patruzeci de ani, Anne?

– Ca o femeie în vârstă, respectabilă și măritată, o tchină Anne.

– Ba nu, zise Phil, așezându-se confortabil în așteptarea însoțitorului. Joseph, bestie târcată ce ești, să nu care cumva să-ndrăznești să sari în poala mea! N-am chef să merg la dans plină de păr de pisică. Nu, Anne, *n-o să arăt* eu a femeie respectabilă. Dar cu siguranță voi fi măritată.

– Cu Alec sau cu Alonzo? întrebă Anne.

– Cu unul dintre ei, cred, oftă Phil, dacă mă voi putea decide vreodată cu care.

– N-ar trebui să fie așa de greu să iei o hotărâre, o dojeni mătușa Jamesina.

– Eu sunt din naștere ca un balansoar, mătușică, și nimic nu mă poate opri vreodată din legănat.

– Ar trebui să fii mai echilibrată, Philippa!

– E grozav să fii echilibrat, firește, fu de acord Philippa, dar nu e nici pe departe așa de distractiv. Iar în ce-i privește pe Alec și Alonzo, dacă i-ai cunoaște ai înțelege de ce e atât de greu să alegi pe unul dintre ei. Sunt amândoi la fel de drăguți.

– Atunci ia unul și mai drăguț, sugeră mătușa Jamesina. E studentul ăla din ultimul an care ține așa de mult la tine – Will Leslie. Are ochii atât de frumoși, mari și plini de blândețe.

– Sunt puțin prea mari și prea plini de blândețe... parc-ar fi de vacă, zise Phil fără pic de milă.

– Dar ce zici de George Parker?

– Nu este nimic de zis despre el, în afară de faptul că mereu arată de parcă e proaspăt călcat și apretat.

– Atunci Marr Holworthy. Lui nu-i poți găsi vreun defect.

– Nu, ar fi bun dacă n-ar fi sărac. Eu trebuie să mă mărit cu un bărbat bogat, mătușă Jamesine. Bogat... și să arate bine... astea sunt condiții obligatorii. M-aș mărita cu Gilbert Blythe dacă ar fi bogat.

– Oh, serios? zise Anne, cu destulă răutate în glas.

– Nu ne place deloc ideea, deși nici noi nu-l vrem pe Gilbert, vai, nu, zise Phil pe un ton zeflemitor. Dar să nu mai vorbim despre subiecte neplăcute. Va trebui să mă

mărit într-o bună zi, cred, dar voi amâna ziua aceea cât de mult voi putea.

– La urma urmelor, nu trebuie să te măriți cu nimeni dacă nu-l iubești, zise mătușa Jamesina.

– *Voi, inimi ce iubiți cum se iubea odată*

Vedeți că azi iubirea voastră-i demodată...

fredonă Phil cu ironie. Uite c-a venit și trăsura. Am zburat. Pa, pa, dragele mele de modă veche!

După ce Phil plecă, mătușa Jamesina o privi pe Anne cu un aer serios.

– Fata asta e drăguță și încântătoare și bună la inimă, dar, pe toți sfinții, tu crezi că-i întregă la minte, Anne?

– Oh, nu cred că mintea ei are vreo problemă, zise Anne, ascunzându-și un zâmbet. Așa vorbește ea.

Mătușa Jamesina scutură din cap a neîncredere.

– Sper să fie așa, Anne. Sper din toată inima, pentru că mi-e dragă. Dar *eu* nu o înțeleg – mă depășește. Nu seamănă deloc cu fetele pe care le-am cunoscut eu sau cu fetele cu care am avut eu de-a face.

– Și cam cu câte fete ai avut matale de-a face, mătușă Jimsie?

– Cam la vreo juma' de duzină, draga mea.

CUPRINS

5	Capitolul 19	Un scurt răgaz
11	Capitolul 20	Gilbert rupe tăcerea
19	Capitolul 21	Rozele din anii ce s-au scurs
26	Capitolul 22	Primăvara și Anne se întorc la Green Gables
33	Capitolul 23	Paul nu-i găsește pe oamenii de piatră
39	Capitolul 24	Intră în scenă Jonas
47	Capitolul 25	Intră în scenă Făt-Frumos
57	Capitolul 26	Intră în scenă Christine
62	Capitolul 27	Încredere reciprocă
71	Capitolul 28	O seară de iunie
78	Capitolul 29	Nunta Dianei
84	Capitolul 30	Idila doamnei Skinner
90	Capitolul 31	De la Anne pentru Philippa
94	Capitolul 32	La ceai cu doamna Douglas
102	Capitolul 33	„Și tot venea și nu se mai oprea”
107	Capitolul 34	John Douglas rupe tăcerea
115	Capitolul 35	Ultimul an la Redmond

126	Capitolul 36	Vizita familiei Gardner
135	Capitolul 37	Absolvenți cu drepturi depline
144	Capitolul 38	Zori iluzorii
153	Capitolul 39	Târguri și nunți
165	Capitolul 40	O Carte a Apocalipsei
172	Capitolul 41	Dragostea începe unde se termină timpul

Lucy Maud Montgomery Anne of the Island

Traducător/ Cristian Imbrea

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnaucă

Corector/ Cosmin Istodor

Ilustrație copertă/ Andra Pavel

Layout/ Andreea Mihaiu

Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728303566